

Arrest

nr. 210 883 van 12 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 augustus 2016 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 22 augustus 2016 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster dient tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). Bij arrest met nummer 189 673 van 12 juli 2017 vernietigt de Raad de beslissing van 13 februari 2017.

Verzoekster dient op 18 juli 2017 een aanvulling in op haar aanvraag van 22 augustus 2016.

Op 2 oktober 2017 verklaart de gemachtigde de aanvraag van 22 augustus 2016 ontvankelijk, doch ongegrond. Deze beslissing wordt op 4 juni 2018 vernietigd door de Raad bij arrest met nummer 204 848.

Op 31 mei 2017 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 5 oktober 2017 onontvankelijk verklaard, ter kennis gebracht aan verzoekster op 1 december 2017. Verzoekster dient een afzonderlijk beroep in tegen voormelde beslissing, bij de Raad gekend onder het rolnummer 214 791.

Op 5 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 1 december 2017. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

mevrouw,

*Naam, voornaam: P. K.
geboortedatum: (...) 1944
geboorteplaats: Rwalpindi
nationaliteit: India*

ook gekend als P. K., geboren te Rwalpindi op (...) 1944, nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 13 van het EVRM, van de artikelen 1, 26 en 47 *juncto* de artikelen 1 en 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009, van de artikelen 6, 11, 15 en 25 van het Verdrag inzake Rechten van Personen met een Handicap, en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.1. Enig middel :

- Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen;
- Schending van artikel 3 EVRM (juncto artikel 13 EVRM);
- Schending van artikel 1 en 26 Handvest Grondrechten EU;
- Schending van artikel 6, 11, 15 en 25 Verdrag inzake Rechten van Personen met een Handicap (VRPH);
- Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;
- Schending van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie juncto art. 1 en 35 Handvest
- Schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur ;

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het gevolg van deze wettelijke bepaling is duidelijk: de noodzaak tot een ernstig individueel onderzoek m.o.o. een toets van deze drie punten:

(...)

(RvV nr. 171.744 van 13 juni 2016)

De betreden beslissing is louter gemotiveerd als volgt (stuk 1a):

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Noch min, noch meer.

Er werd bijgevolg geen enkel individueel onderzoek gevoerd in de zin van art. 74/13 Vw., minstens blijkt zulks op geen enkele wijze uit de motivatie van de bestreden beslissing.

(...)

(RvV nr. 171.744 van 13 juni 2016)

Dit is volkomen analoog in casu.

Immers zou een individueel onderzoek door verweerder onmiddellijk hebben geleid tot de vaststelling van de ernstige medische problematiek in hoofde van verzoekster, alsook tot de vaststelling van de noodzaak aan mantelzorg door haar duurzaam verblijfsgerechtigde zoon bij wie zij inwoont te 8310 BRUGGE, (...) stuk 4 en 5).

Dit maakt dat zowel de gezondheidstoestand van verzoekster als haar familie- en gezinsleven conform art. 74/13 Vw. een individuele reden uitmaken om géén bevel om het grondgebied aan verzoekster af te

leveren wegens mogelijke schending van artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM, alsook wegens schending van artikel 26 Handvest en artikel 6, 11 en 15 VRPH.

Het SMG van 24.03.2017 stelt ten andere expliciet (stuk 5):

“kan niet zonder hulp zich bewegen”

Het is verzoekster dan ook een raadsel hoe zij zelfs ook maar gevolg zou moeten geven aan dit bevel, laat staan dat verweerder bij de aflevering van dit bevel ook maar enige rekening heeft gehouden met bovenstaande medische duiding...

Het verzoekschrift overeenkomstig art. 9ter Vw. waarbij dieper wordt ingegaan op de gezondheidstoestand van verzoekster laat aan duidelijkheid niet veel te wensen over:

“Verzoekster is zwaar gehandicapt en momenteel gekluisterd aan een rolstoel (...)

Bovendien heeft verzoekster te kampen met uitgebreide huidletsels aan de onderste ledematen. Vermoedelijk is er sprake van een diepe veneuze trombose ter hoogte van het linkerbeen.”

De behandelende arts (Dr. B. L.) is in diens SMG van 30.06.2016 – zoals per definitie in het bezit van verweerder op moment van het nemen van de bestreden beslissing – zeer duidelijk (stuk 4a):

“Nood aan mantelzorg (zoon en schoondochter)” / “Mantelzorg medisch vereist? Zeker!!”

Gebrek aan behandeling (wat het geval is in het land van herkomst) leidt tot gangreen (stuk 4a).

Alwaar verzoekster dermate zorgbehoevend is, duidde de behandelende arts onder punt F van het SMG het woord mantelzorg aan middels dubbele onderlijning en de aanvullende opmerking “zeker !!” (stuk 4a).

Niettemin blijkt op geen enkele wijze uit de motivatie van de individuele bestreden beslissing dat ook maar enig individueel onderzoek in de zin van art. 74/13 Vw. werd uitgevoerd en dat de gezondheidstoestand van verzoekster en de gezinssituatie van verzoekster in acht werden genomen.

“De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk toe kunnen leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen.”

(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016 – stuk 6)

In een analoge casus oordeelde de Raad zeer duidelijk:

(...)

(RvV nr. 147.312 van 8 juni 2015)

Een analoge beslissing dringt zich in casu op.

Een bevel om het grondgebied te verlaten betreft een autonome beslissing aanwezig in het rechtsverkeer, waaraan een eigen motivatieplicht kleeft in overeenstemming met artikel 74/13 Vw. Het kan bijgevolg niet volstaan dat desgevallend in een andere beslissing (vb. een 9bis- of 9ter-weigering) wél (i.c. bovendien op een onjuiste wijze – zie annulatieberoep tegen 9ter-weigering en annulatieberoep tegen 9bis-weigering) wordt ingegaan op de medische omstandigheden om in casu te hebben voldaan aan de motivatieplicht van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig art. 74/13 Vw.

Bovendien zou verzoekster – gezien haar ernstige medische problematiek en haar medisch aangewezen noodzaak aan mantelzorg – als gehandicapte bejaarde vrouw in een onmenselijke en vernederende situatie terechtkomen in haar land van herkomst, zodat dit bevel ook strijdig voorkomt met art. 3 EVRM, artikel 1 en 26 Handvest grondrechten EU en art. 6, 11 en 15 VRPH.

Er kan geen enkele ernstige betwisting bestaan omtrent het feit dat verzoekster rolstoelgebonden en “zwaar gehandicapt” is (SMG Dr. LEBBE dd. 30.06.2016 – stuk 4a, punt A).

België is lidstaat bij het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap van 13 december 2006 (hierna verkort tot VRPH).

België is daardoor gehouden om specifiek inzake vrouwen met een handicap alle nodige passende maatregelen te nemen om de volle ontwikkeling en positieverbetering van vrouwen met een handicap te garanderen (art. 6 VRPH). België erkent als lidstaat (die ook reeds tot ratificatie overging) aldus dat gehandicapte vrouwen (quod in casu) een groep is die het meest kwetsbaar is voor armoede, laaggeschooldheid en slechte gezondheid en dat hiertoe aldus specifieke positieve actie vereist is teneinde hun positie te verbeteren.

Het is verzoekster een raadsel hoe de bestreden beslissing haar positie verbetert conform art. 6 VRPH;

Artikel 11 VRPH legt de lidstaten de verplichting op om de nodige maatregelen te treffen om de bescherming en veiligheid van personen met een handicap te verzekeren in risicosituaties, o.a. met inbegrip van humanitaire noodsituaties.

“Artikel 11 stelt staten bloot aan schadeclaims van personen met een handicap die zich in risicovolle of humanitaire noodsituaties bevinden. Staten moeten de veiligheid van personen met een functiebeperking met onmiddellijke ingang waarborgen. Zicht richten tot een rechter om de directe werking van dit artikel te verkrijgen, lijkt in de gegeven omstandigheden geen succesvolle strategie, maar de overheids-aansprakelijkheid zou zeker in het gedrang kunnen komen.”

(D'ESPALLIER, A., SOTTIAUX, S. en WOUTERS, J., De doorwerking van het VN-Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap, Intersentia, Antwerpen, 2014, p. 74)

Artikel 15 VRPH voorziet dat geen enkele gehandicapte mag worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Zonder zorg (incl. mantelzorg) zal verzoekster wel degelijk in een onmenselijke en vernederende situatie terechtkomen in haar land van herkomst, waarbij zij pijn blijft lijden en zelfs mits ontwikkelen van gangreen haar benen dreigt te verliezen... Dit artikel incorporeert aldus eenzelfde bescherming als artikel 3 EVRM, doch bijkomend nogmaals in de verf gezet specifiek m.b.t. personen met een handicap. Onderhavige beslissing riskeert een schending van zowel art. 3 EVRM als 15 VRPH bij uitvoering en terugleiding van verzoekster naar haar land van herkomst.

Minstens zou een gebrek aan gepaste medische zorg de menselijke waardigheid van verzoekster fundamenteel aantasten.

Nochtans is de menselijke waardigheid onschendbaar en moet zij geëerbiedigd en beschermd worden door verweerder (art. 1 Handvest grondrechten EU). Zulks geldt ook in toepassing van artikel 23 Grondwet (in samenlezing met artikel 191 Grondwet waardoor verzoekster zich op heden in België kan beroepen op artikel 23 Gw).

Via artikel 26 Handvest grondrechten EU is België tenslotte zelfs gehouden om middels positieve actie maatregelen te nemen die beogen om de zelfstandigheid en maatschappelijke integratie en deelname aan het gemeenschapsleven van personen met een handicap te garanderen.

Het is verzoekster ook op dit punt een raadsel hoe de aflevering en de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten, mits geforceerd beëindigen van haar medisch aangewezen mantelzorg door zoon en schoondochter, haar situatie als gehandicapte bejaarde vrouw zou verbeteren...”

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

"In een enig middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 1 en 2 6 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 6, 11, 15 en 25 van het Verdrag inzake rechten van Personen met een handicap, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest juncto 1 en 35 van het Handvest, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat er geen enkel individueel onderzoek werd uitgevoerd in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar een SMG van 24/3/2017 waarin gesteld werd dat zij zich niet kan bewegen zonder hulp, waardoor het voor haar een raadsel is hoe zij gevolg zou moeten geven aan het bevel. In het verzoekschrift m.b.t. de 9ter beslissing, zou zij verder ingegaan zijn op haar gezondheidstoestand. Er zou geen betwisting zijn over het feit dat zij zwaar gehandicapt is.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht oplegt, doch dat de verwerende partij de verplichting heeft om een afweging te maken van de gezondheidstoestand, het gezinsleven en het belang van het kind, wat in casu gebeurd is. Immers kan uit de stukken van het administratief dossier duidelijk worden afgeleid dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand van verzoekster geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

De bestreden beslissing werd genomen nadat

- De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 22 augustus 2016, op 2 oktober 2017 ongegrond werd verklaarde en nadat;

- De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Bij de beoordeling van voormelde aanvragen werd er een zorgvuldig onderzoek gevoerd door de ambtenaar-geneesheer naar de gezondheidstoestand van verzoekster, werd er rekening 5 gehouden met artikel 8 EVRM, waaromtrent overigens gemotiveerd werd in de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis en is er geen sprake van een minderjarig kind. Verzoekster toont niet aan welke elementen voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van het bevel. Bovendien werd er expliciet gemotiveerd in de aanvraag 9ter omtrent de mogelijkheid tot reizen, waarna in de beslissing 9bis hieromtrent op nieuw naar werd verwezen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde d.d. 10 mei 2016, in arrest nr. 167.365, onder meer het volgende:

"De bestreden bevelen bevatten in ca.su inderdaad geen belangenafweging. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat de bevelen werden genomen op dezelfde dag als de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de familiale toestand van verzoekers en meer bepaald de (gezondheid-) situatie van zoon F. en dit alles in rekening werd gebracht vooraleer de bestreden bevelen werden genomen."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde, bij arrest nr. 172.881 d.d. 5 augustus 2016 onder meer wat volgt: "

(...) Verzoekers voeren aan dat na de negatieve beslissing genomen op grond van artikel 9bis Vw., automatisch een verwijderingsmaatregel volgt met motivering op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet zonder enige beoordeling omtrent artikel 3 van het EVRM, zodat de actuele situatie in het land van herkomst nooit is onderzocht.

In dit verband wordt erop gewezen dat zowel de 1ste bestreden beslissing als de 2de en 3de bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten, op dezelfde dag werden genomen en op dezelfde dag aan verzoekers werden ter kennis gebracht. (...)

Verzoekers kunnen dus niet met goed gevolg aanvoeren dat de bevelen om het grondgebied te verlaten "automatisch" zijn gevolgd, zonder ook maar enige overweging in het kader van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers konden deze overwegingen lezen in de eerste bestreden beslissing die hen op hetzelfde ogenblik ter kennis werd gebracht. Er kan geen schending van de motiveringsplicht of van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen.

Met haar betoog gaat verzoekster eraan voorbij dat de thans bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dat determinerend motief, dat volstaat om de bestreden beslissing te schragen naar recht, wordt door verzoekster niet weerlegt. Zij toont niet aan dat er op basis van de motiveringsplicht nog andere elementen vermeld dienden te worden op de bijlage 13, temeer nu met alle elementen, die zij aanvoert, voorafgaand rekening gehouden werd. Het enig middel is niet ernstig."

2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, die eveneens geschonden worden geacht.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit is een bepaling die een specifieke zorgvuldigheidsplicht bevat die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.

Verder merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Er kan ook worden gewezen op de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Verzoeker verwijst naar haar gezondheidstoestand en naar het standaard medisch getuigschrift van 24 maart 2017 waarin wordt geattesteerd: *“kan niet zonder hulp zich bewegen”*. Zij verwijst tevens naar haar procedure met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en betoogt dat zij *rolstoelgebonden* en *“zwaar gehandicapt”* is.

Verzoekster meent dat geen enkel individueel onderzoek werd gevoerd in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat een individueel onderzoek onmiddellijk zou hebben geleid tot de vaststelling van de ernstige medische problematiek in hoofde van verzoekster, alsook tot de vaststelling van de noodzaak aan mantelzorg door haar duurzaam verblijfgerechtigde zoon bij wie zij inwoont. Bovendien zou verzoekster gezien haar ernstige medische problematiek en de medisch aangewezen nood aan mantelzorg, als *“gehandicapte bejaarde vrouw”* in een onmenselijke en vernederende situatie

terechtkomen in haar land van herkomst, zodat het bestreden bevel ook strijdig zou zijn met onder meer artikel 3 van het EVRM.

In zijn nota merkt verweerder op dat wel degelijk een afweging van de gezondheidstoestand, het gezinsleven en het belang van het kind werd gemaakt. Immers, zo betoogt hij verder, kan uit de stukken van het administratief dossier duidelijk worden afgeleid dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand van verzoekster geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. Hij zet vervolgens uiteen dat de bestreden beslissing werd genomen nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 22 augustus 2016, op 2 oktober 2017 ongegrond werd verklaard en nadat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Bij de beoordeling van voormelde aanvragen werd er een zorgvuldig onderzoek gevoerd door de ambtenaar-geneesheer naar de gezondheidstoestand van verzoekster, werd er rekening gehouden met artikel 8 van het EVRM, waaromtrent overigens gemotiveerd werd in de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis en is er geen sprake van een minderjarig kind. Verzoekster toont naar de mening van verweerder niet aan welke elementen voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van het bevel. Bovendien werd er expliciet gemotiveerd in "de aanvraag" 9ter omtrent de mogelijkheid tot reizen, waarnaar in de beslissing 9bis opnieuw werd verwezen, aldus verweerder.

In casu is de bestreden beslissing op dezelfde dag genomen als de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, meer bepaald op 5 oktober 2017. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst in voormelde onontvankelijkheidsbeslissing onder meer naar de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de beslissing hierover op 2 oktober 2017, het medisch attest van 24 maart 2017 en de medische adviezen ter zake. Meer bepaald wordt gesteld:

"Op 02.10.2017 werd er tevens een nieuwe beslissing genomen.

Betrokkene voegde een nieuw medische attest toe dd . 24.03.2017. Toch kan ook dit voorgelegd medische attest geen buitengewone omstandigheid uitmaken. We verwijzen hiervoor naar het medisch advies van 11.07.2017 advies toegankelijkheid dd. 27.09.2017 (in bijlage met deze beslissing). Hieruit blijkt dat de gezondheidstoestand van mevrouw haar niet verhindert te reizen. Wel zou er een noodzaak zijn verplaatsing in een rolstoel. Het medische advies laat ons ook toe te besluiten tot het bestaan van medische zorgen aangepast aan de noden van medische situatie van mevrouw en de nodige medische opvolging, in het land van herkomst. Betrokkene kan aldus tijdelijk terugkeren om de aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, in te dienen."

In voormelde onontvankelijkheidsbeslissing wordt dan ook ingegaan op de gezondheidssituatie van verzoekster en wordt hieromtrent ook gemotiveerd. Gezien beide beslissingen op dezelfde dag zijn genomen en op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis zijn gebracht, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent de gezondheidssituatie niet opnieuw uitdrukkelijk heeft gemotiveerd in de thans bestreden beslissing. Dit om reden dat uit de beslissing die de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart, blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de gezondheidssituatie. Door de motivering in de onontvankelijkheidsbeslissing van 5 oktober 2017 moet de gemachtigde van de staatssecretaris niet nogmaals toelichten waarom hij van oordeel is dat de gezondheidssituatie van verzoekster geen belemmering vormt voor het nemen van een verwijderingsmaatregel.

Verzoekster heeft echter niet alleen beroep aangetekend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, maar ook tegen bovenvermelde onontvankelijkheidsbeslissing. De Raad heeft deze beslissing van 5 oktober 2017 vernietigd bij arrest met nummer 210 882 van 12 oktober 2018, omdat het motief van voormelde onontvankelijkheidsbeslissing omtrent de gezondheidstoestand van verzoekster gesteund werd op de beslissing van 2 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en het bijhorende medisch advies. Immers, ook voormelde beslissing van 2 oktober 2017 en het daarin vervatte medisch advies is het voorwerp van een vernietigingsarrest, meer bepaald werd voormelde beslissing vernietigd op 4 juni 2018 door de Raad bij arrest met nummer 204 848.

Door de vernietigingsarresten van de Raad worden de vernietigde beslissingen van 2 oktober 2017 en 5 oktober 2017 geacht nooit te zijn getroffen.

Aangezien niet wordt aangetoond dat een afzonderlijk onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet naar de gezondheidstoestand van verzoekster, maar gebruik werd gemaakt van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard enerzijds en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard anderzijds, maakt verzoekster aannemelijk dat er onvoldoende rekening is gehouden met haar gezondheidstoestand, waardoor artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt geschonden.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen nog stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht inhoudt en hiermee voorhoudt dat er in het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitdrukkelijk over gemotiveerd dient te worden, wijst de Raad er nog op dat verweerder met deze kritiek eraan voorbijgaat dat ofwel uit de bestreden beslissing ofwel uit het administratief dossier moet blijken dat er voldoende rekening is gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekster. Verweerder verwijst in de nota met opmerkingen echter eveneens naar de beslissingen betreffende de aanvragen met toepassing van artikel 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet, hetgeen om hogervermelde redenen niet standhoudt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN